

ارزیابی سنجش کیفیت زندگی با تأکید بر توسعه شهر زیست پذیر نمونه موردی : شهر بابلسر

آزیتا رجبی^۱، سوزان یوسف جمالی^۲، سید حسن رسولی^۳

۱- استادیار گروه جغرافیا و برنامه ریزی شهری دانشکده ادبیات، دانشگاه آزاد اسلامی، واحد تهران مرکزی

azitarajabi@yahoo.com

۲- دانشجوی دکتری جغرافیا و برنامه ریزی شهری، دانشگاه آزاد اسلامی، واحد نور ، استان مازندران

Syjamali@yahoo.com

۳- کارشناسی ارشد ، جغرافیا و برنامه ریزی شهری ، دانشگاه پیام نور ، ایران

Hasanrasoli.63@Gmail.com

چکیده :

اصطلاح زیست پذیری اشاره به درجه ی تامین ملزومات یک جامعه بر مبنای نیازها و ظرفیت های افراد آن جامعه دارد. یک جامعه غیر زیست پذیر به نیازهای افراد آن جامعه بی اعتنا است و به خواسته های آن ها احترام نمی گذارد . زیست پذیری به طور کای به سه بعد اقتصادی ، اجتماعی و زیست محیطی تقسیم می شود. زیست پذیری شهری یکی از مبانی اساسی توسعه پایدار شهری است. رویکرد زیست پذیری را می توان برآمده از افزایش نسبت به الگوهای ناپایدار زندگی شهری دانست که در درازمدت موجب کاهش توان منابع طبیعی می شود. بهبود شرایط زندگی در محیط های شهری علاوه بر افزایش میزان جذابیت آنها ، بستر مناسبی را برای دستیابی به اهداف کلان توسعه پایدار، فراهم می کند. با این وجود ، رشد شتابان شهرنشینی و دیگر مسائل مرتبط با توسعه شهری ، موجب شده تا بر مشکلات این سکونتگاه ها افزوده شود. این وضعیت نیز در بسیاری از شهرهای ایران که با پیامدهای رشد شتابان شهری و نبود منابع مالی و انسانی کافی در فرآیند مدیریت دست به گریبان هستند. به خوبی قابل درک است. از این روش پژوهش حاضر می کوشد تا ضمن شناسایی مشخصه های جوامع زیست پذیر ، و سنجش کیفیت زندگی شهری با تأکید بر توسعه شهر زیست پذیر در شهر بابلسر رو ارزیابی کند. این تحقیق به لحاظ هدف بنیادی نظری و داده های آن، به روش کتابخانه ای- اسنادی فراهم آمده است. نتایج حاکی از آن است که سطح کیفیت زندگی و زیست پذیری در شهر مورد مطالعه در سطح نازلی قرار دارد و افراد میزان کیفیت زندگی و زیست پذیری را در تمامی ابعاد اجتماعی ، اقتصادی و زیست محیطی ، به صورت معناداری پایین ارزیابی می کنند . تفاوت معناداری نیز از نظر میزان زیست پذیری و کیفیت زندگی در شهر مورد مطالعه وجود دارد.

واژگان کلیدی : کیفیت زندگی ، توسعه شهر ، زیست پذیر ، شهر بابلسر